

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 51 16 Δεκεμβρίου 2000

«Αὐγούστου μοναρχήσαντος...».

Αἰφνιδιασμένοι καί σοκαρισμένοι ἀπό τά γεγονότα, πού τρέχουν καί μᾶς πα-
ρασύρουν καί ἀπό τίς συμπεριφορές, πού μᾶς προσβάλλουν καί μᾶς ἐκβιά-
ζουν, προσπεράσαμε, δίχως νά τήν ἀξιολογήσουμε, μιᾶ ἱστορική πραγματι-
κότητα. Αὐτή, πού ἀποτελεῖ τή δραματική περιπέτεια, ἀλλά καί τή δόξα τῆς
Ἐκκλησίας. Λησμονήσαμε τίς πρῶτες σελίδες τῆς ἱστορίας Τῆς. Αὐτές, πού φέ-
ρουν τή σφραγίδα τοῦ ἡρωϊκοῦ μόχθου, τοῦ γενναίου φρονήματος καί τοῦ μαρ-
τυρίου.

Τά πρῶτα βήματα στό μακρύ ἱστορικό λιθόστρωτο τά περπάτησε ἡ κοινότη-
τα τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέσα σέ κλίμα καί σέ συνθήκες παγ-
κοσμιοποίησης. Ἐνοποίησης τῶν ἐθνοτήτων μέσα στήν αὐλή τῆς κοσμοκράτει-
ρας Ρώμης. Καί σύντηξης τῶν θρησκειῶν καί τῶν πολιτισμῶν τῆς Ἀνατολῆς
καί τῆς Δύσης, τοῦ Βορρά καί τοῦ Νότου. Οἱ λαοί βρέθηκαν ὑποδουλωμένοι καί
ἐγκλωβισμένοι στό σχῆμα τῆς ὑπερδύναμης. Στήν ὀργάνωση καί τή λει-
τουργία τῆς μιᾶς αὐτοκρατορίας. Ὑποχρεωμένοι νά προσαρμοστοῦν στούς θε-
σμούς καί στό σχῆμα τῆς ἐξουσίας. Δίχως ταυτότητα αὐτοτέλειας. Καί δίχως
πρωταγωνιστικό ρόλο στό γήπεδο τῶν ἱστορικῶν ἐξελίξεων.

Τό πρόχειρο καί ἀπέριττο λίκνο, πού δέχτηκε τό θεϊκό βρέφος, τό σαρκωμέ-
νο Λόγο τοῦ Θεοῦ, ὅταν εὐδόκησε νά πάρει τήν ἀνθρώπινη φύση μας καί νά
περπατήσει ἀνάμεσά μας, στήθηκε στήν ἀπόμακρη μικρή πόλη Βηθλεέμ, ἀλλά
σέ ἱστορική περίοδο παγκοσμιοποίησης. Σέ ὥρα, πού ὁ αὐτοκράτορας, γεμάτος

ικανοποίηση και φορτισμένος με έπαρση, προγραμματίσει και πραγματοποιήσει καθολική απογραφή, για να μετρήσει τους άμετρητους υπηκόους της άπλωμένης αυτοκρατορίας του.

Στή Ρώμη, στον επίσημο θρόνο, μέσα στη χλιδή και στις τιμές, ο κατακτητής και εξουσιαστής των εθνών της οικουμένης. Και στη φτωχή φάτνη της Βηθλεέμ, αδύναμο βρέφος, ο Δημιουργός της Οικουμένης και όλων των άποσμέτρητων στοιχείων του Σύμπαντος. Δίχως τη ζεστασιά μιας, έστω μικρής, κατοικίας. Δίχως τη στοιχειώδη άνεση, που απολαμβάνουν όλα τα παιδιά του κόσμου. Στη σιωπή, στη φτώχεια, στην «κένωση». Η στοργική μητέρα, η Παναγία μας, «έτεκε τον υιόν αυτής τον πρωτότοκον, και έσπαργάνωσεν αυτόν και ανέκλινεν αυτόν εν τη φάτνη, διότι ουκ ήν αυτοίς τόπος εν τῷ καταλύματι» (Λουκ. β' 7.).

Ενα καταπληκτικό σέ στίχο και σέ άρμονία τροπάριο της Έκκλησίας μας, λατρευτική προσφορά ύψηλης ποιητικής δημιουργίας της μοναχής Κασσιανής, που έζησε κατά τον ένατο αιώνα, σκιαγραφεί τό ιστορικό κάδρο της αποστολικής εποχής. Μας μεταφέρει στην άτμόσφαιρα και στά προβλήματα της παγκοσμιοποίησης. Μας δίνει τό πλαίσιο της διοικητικής ένοποίησης, που αποτέλεσε τό ιστορικό χαλί, πάνω στό όποιο πάτησε ο Θεάνθρωπος Κύριός μας και συνέχισαν να βαδίζουν οι Άποστολοί Του και τά μαρτυρικά μέλη της Έκκλησίας κατά τους πρώτους Χριστιανικούς αιώνες. Και μας διηγείται θριαμβικά τά αποτελέσματα της εξάπλωσης του λυτρωτικού μηνύματος, που έκπορεύτηκε από την ταπεινή Φάτνη και δυνάμωσε, όταν άναμεταδόθηκε από τά άγγελικά χείλη κατά τό πρωινό της Άνάστασης.

«Αυγούστου μοναρχήσαντος επί της γῆς,
ή πολυαρχία τῶν ανθρώπων έπαύσατο·
και Σου ένανθρωπήσαντος έκ της άγνῆς,
ή πολυθεΐα τῶν ειδώλων κατήρηται.

Υπό μίαν βασιλείαν έγκόσμιον
αί πόλεις γεγέννηται
και είς μίαν δεσποτείαν θεότητος
τά έθνη έπίστευσαν.

Άπεγράφησαν οι λαοί
τῷ δόγματι του Καίσαρος·
έπεγράφημεν οι πιστοί
όνόματι θεότητος σου,
του ένανθρωπήσαντος Θεοῦ ήμῶν.

Μέγα σου τό έλεος, δόξα σοι».

(Δοξαστικό του Έσπεριου τῶν Χριστουγέννων).

Τό προκλητικό πραξικόπημα

Προκλητικό πραξικόπημα. "Ετσι μόνο μπορεί νά χαρακτηριστεί ή πλαστογραφία των αποφάσεων τής Συνόδου τής 'Ιεραρχίας, πού συνεδρίασε στίς 14 'Ιουνίου του 2000. Κατάλυση του Συνοδικού θεσμού. Καί μελετημένη ύποτίμηση όλων των 'Ιεραρχών, πού συγκροτούν τήν 'Ιεραρχία τής 'Εκκλησίας τής 'Ελλάδος. Μέ σοβαρό αντίκτυπο στήν ένότητα του 'Ιεραρχικού Σώματος καί στήν επανάπαυση όλόκληρου του πληρώματος τής ελληνικής 'Εκκλησίας. Τό σχεδίασε αθάίρετα καί υπεροπτικά ό πρόεδρος των Συνοδικών Σωμάτων 'Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Καί τό προώθησε, δίχως νά υπολογίσει τίς καταλυτικές συνέπειες.

Η μεθόδευση του πραξικοπήματος δέν έφτασε ακόμα στους πομπούς των ηλεκτρονικών Μέσων Μαζικής 'Ενημέρωσης. 'Ωστόσο, όταν τά δημοσιογραφικά όργανα καί τά τηλεοπτικά κανάλια ανακαλύψουν τίς σκοτεινές διεργασίες, τό αρχιεπισκοπικό κύρος θά συνθλιβεί μέσα στο στενό φαράγγι τής αμείλικτης κριτικής.

Τά ντοκουμέντα, πειστικά, άδιαμφισβήτητα, βρίσκονται στά χέρια όλων των έρευνητών τής σύγχρονης έκκλησιαστικής άνωμαλίας.

Μόλις πρίν από λίγες βδομάδες, στό

γέρμα του καλοκαιριού, ό 'Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος καί οι δορυφόροι συνεργάτες του τύπωσαν ένα όγκώδες βιβλίο. Στόχος τής έκδοσης, νά παρουσιαστεί ή συνολική αντίδραση των έκκλησιαστικών παραγόντων καί του λαού(;) στό θέμα των νέων άστυνομικών ταυτοτήτων. Τίτλος: «'Εκκλησία καί Ταυτότητες». Στή μισή χιλιάδα των σελίδων αυτού του βιβλίου διασώθηκαν-κατά προτεραιότητα-όλα τά κείμενα, πού προήλθαν από τή γραφίδα του κ. Χριστοδούλου. Σέ δεύτερο πλάνο τυπώθηκαν οι είσηγήσεις των τριών Μητροπολιτών, του Ναυπάκτου 'Ιεροθέου, του Φιλίππων Προκοπίου καί του 'Αλεξανδρουπόλεως 'Ανθίμου, πού τίς παρουσίασαν στήν 'Εκτακτη Σύνοδο τής 'Ιεραρχίας τής 6ης 'Ιουνίου 2000. Στίς υπόλοιπες σελίδες ακολουθεί ή δημοσίευση των έπιστολών των προκαθημένων των Αύτοκεφάλων 'Εκκλησιών, μέ τίς όποιες κοινοποιούν, τή θερμή ή τή συμβατική, συμπάθειά τους προς τήν 'Εκκλησία τής 'Ελλάδος, πού όδοιπορεί στό τούνελ τής δοκιμασίας(!) καί τή μικρή ή τή μεγάλη συμμετοχή τους στον προβληματισμό της καί στήν άνησυχία της. Καί από κει καί πέρα διασώζονται όλα τά περιστασιακά ανακοινωθέντα τής 'Ιερής Συνόδου καί όλα τά άρθρα, πού έχουν γραφεί από φιλικά δάχτυλα, γιά νά συμπαραστα-

θοῦν στὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ νὰ στηρίξουν τὶς ἀπόψεις του.

Ὁλος ὁ ὄγκος τοῦ ὑλικοῦ, πού προῆλθε εἴτε ἀπὸ τὸ ἀντίπαλο στρατόπεδο εἴτε ἀπὸ ἐκκλησιαστικούς παράγοντες, ἐπιφυλακτικούς ἢ ἀντίθετους πρὸς τὴ διαλεκτικὴ καὶ τὶς κινήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, δὲν ἐμφανίζεται στὶς σελίδες αὐτοῦ τοῦ βιβλίου. Ἔτσι, πού κανεὶς δυσκολεύεται νὰ παρακολουθήσει καὶ τὴν ἐπιχειρηματολογία τῶν ὑποστηρικτῶν καὶ τὴν ὀξύτητα τοῦ ὕφους, μιά καὶ δὲν ἔχει μπροστά του τὴ διαλεκτικὴ ἢ τὴν ἐπιθετικότητα τῆς ἄλλης πτέρυγας.

Ὡστόσο, τὸ πρόβλημα δὲ βρίσκεται ἐκεῖ. Ὅσο καὶ ἂν κάποιος δυσαρεστεῖται ἀπὸ τὴ μονομέρεια τῆς προβληματικῆς καὶ ἀπὸ τὴν τεχνητὴ ἀποσιώπηση τοῦ φάσματος τῶν ἄλλων ἀπόψεων, πού ἐκδιπλώθηκαν ὄχι μόνο ἀπὸ τὰ κυβερνητικὰ κλιμάκια, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀνθρώπους τῆς Ἐκκλησίας μὲ διαφορετικὸ ὄραματισμὸ καὶ μὲ διαφορετικὴ ὀπτικὴ γωνιά, δὲν θὰ ἐπιμείνει νὰ κακίζει τὴν ἔκδοση γι' αὐτὸ καὶ μόνο τὸ λόγο. Ἡ ἔνοχη πράξη ἐντοπίζεται στὴν παράλειψη δημοσίευσης τῶν Πρακτικῶν καὶ τῶν Ἀποφάσεων τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 6ης Ἰουνίου 2000.

Στὸ βιβλίο μὲ τὶς 515 μεγάλες σελίδες δημοσιεύονται ὅλα τὰ κείμενα, πού εὐνοοῦν τὶς ἀπόψεις τοῦ κ. Χριστοδούλου. Καὶ αὐτά, πού συνετάγησαν μὲ ὑπευθυνότητα. Καὶ αὐτά, πού συνετάγησαν μὲ σκοπιμότητα. Ἀκόμα καὶ τὰ ἀσημαντότατα καὶ τὰ εὐτελέστατα. Δημοσιεύεται ἡ Προσφώνηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου στὴ Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας, πού συνεδρίασε τὸ περασμέ-

νο καλοκαίρι, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὶς μεθοδεύσεις τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης καὶ τὴν πρωτοβουλία τοῦ Πρωθυπουργοῦ, πού ἔσπευσε νὰ ἀνακοινώσει ἐπίσημα, στὴ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, τὴν ὀριστικὴ ἀπόφαση τῆς Κυβέρνησής του νὰ ἀπαλείψει τὸ θρήσκευμα ἀπὸ τὶς ἀστυνομικὲς ταυτότητες. Δημοσιεύονται οἱ τρεῖς εἰσηγήσεις τῶν Ἱεραρχῶν, πού εἶχαν ἀναλάβει νὰ μελετήσουν τὴν ὑπόθεση καὶ νὰ προτείνουν σχέδιο δραστηριοποίησης τῆς Ἱεραρχίας καὶ ὁλόκληρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Ἀλλὰ, ἐνὼ δημοσιεύονται ὅλες αὐτές οἱ εἰσηγήσεις, δὲ σημειώνεται οὔτε μιά γραμμὴ, πού νὰ δημοσιοποιεῖ τὸ περιεχόμενο τῶν συζητήσεων στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς Ἱεραρχίας. Δὲν καταγράφονται οἱ ἀγορεύσεις τῶν Μητροπολιτῶν. Ἐκείνων, πού συμφώνησαν μὲ τὶς εἰσηγήσεις καὶ ἐκείνων, πού, γιὰ ποικίλους λόγους, διαφώνησαν. Δὲν γνωστοποιοῦνται ποιὲς ἦταν οἱ τελικὲς προτάσεις καὶ ποιὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ψηφοφοριῶν. Καὶ δὲν καταχωρίζονται οἱ ἀποφάσεις τοῦ Συνοδικοῦ Σώματος, ὅπως πῆραν τὴν τελικὴ τους μορφή καὶ ἐπικυρώθηκαν μὲ τὴν ψῆφο τῆς πλειοψηφίας.

Ὅλα αὐτὰ λείπουν ἀπὸ τὶς σελίδες τοῦ βιβλίου.

Καὶ διερωτᾶται κανεὶς, γιατί; Ποιὰ σκοπιμότητα ἐπέβαλε αὐτὸ τὸν ἀκρωτηριασμὸ τοῦ ὑλικοῦ καὶ αὐτὴ τὴν ἀποσιώπηση; Νὰ θεωρήθηκε τὸ ὑλικὸ αὐτὸ περιττό; Μιά τέτοια ἀντιμετώπιση θὰ ἦταν ἐπικίνδυνα ἀντιδεοντολογικὴ. Τὴ στιγμὴ, πού κρίθηκε σκόπιμη καὶ ἀπαραίτητη ἡ δημοσίευση κειμένων διατυπωμένων ἀπὸ ἀνεύθυνες γραφίδες (θὰ τολμούσαμε νὰ ποῦμε ἀπὸ τὴν

κουστή Μαρία) είναι απαράδεκτο να υποστηρίζεται, ότι ήταν περιττό να διασωθούν οι συζητήσεις των Ίεραρχών και οι αποφάσεις, που στηρίχθηκαν στην ελεύθερη ψήφο των μελών του Ἀνώτατου Διοικητικοῦ Ὁργάνου τῆς Ἐκκλησίας, που εἶναι ἡ Σύνοδος. Νά αποτραβήχτηκε σκοπίμως; Ἡ ἐκδοχή αὐτῇ στοιχειοθετεῖ ἐκκλησιαστικό ἔγκλημα, πού ἐπισύρει βαρύτατες Κανονικές κυρώσεις.

Καί, δυστυχῶς, ἡ δεύτερη αἰτιολόγηση ἐγγίζει τὴν πραγματικότητα. Ἡ αἰτία τῆς ἀποσιώπησης βρίσκεται στὴ σκοπιμότητα.

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς 6ης Ἰουνίου δὲν ἀποφάσισε μήτε τὴ διεξαγωγή δημοψηφίσματος, μήτε τὴ συγκέντρωση ὑπογραφῶν, γιὰ τὴν ἐνεργοποίηση τοῦ ἀρθροῦ 44 τοῦ Συντάγματος.

Τό ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας δὲν προχώρησε στὴν ψήφιση ἀπόφασης γιὰ τὴ διενέργεια δημοψηφίσματος ἢ συλλογῆς ὑπογραφῶν μέ ἀίτημα τό δημοψήφισμα, ἀποδεικνύεται καί ἀπό τό περιεχόμενο τῆς ποιμαντορικῆς ἐγκυκλίου, πού δημοσιεύεται ἀμέσως μετὰ τὰ κείμενα τῶν εἰσηγήσεων τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν. Τὴν ποιμαντορικὴ αὐτὴ ἐγκύκλιο τὴν ἀπηύθυνε ἡ Ἱεραρχία στὸν ἑλληνικὸ λαό, μετὰ τὴν ὁλοκλήρωση τῶν ἐργασιῶν της, γιὰ νά τὸν ἐνημερώσει καί γιὰ νά τὸν καλέσει σέ ἐγρήγορση. Ἀλλὰ σ' αὐτὴ δὲν γίνεται κανένας λόγος γιὰ τὴ συλλογὴ ὑπογραφῶν σέ πανελλήνια κλίμακα. Ἡ μόνη ἀναγγελία ἀποφασισμένης καί προγραμματισμένης ἐκδήλωσης, εἶναι ἡ ὀργάνωση δύο συλλαλητηρίων. Ἐνὰ στὴν Ἀθήνα καί ἓνα στὴ Θεσσαλονίκη.

«Σᾶς παρακαλοῦμε (γράφεται) νά μείνετε πιστοὶ στὴν μεταμορφωτικὴ δύναμη τῆς ζωῆς, πού κυριαρχεῖ ζωηφόρα στὸν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο καί σᾶς καλοῦμε νά συμμετάσχετε στὶς εἰρηνικὲς διαμαρτυρίες πού ἐτοιμάζει ἡ Ἐκκλησία, στὶς 14 Ἰουνίου στὴν Θεσσαλονίκη καί στὶς 21 Ἰουνίου στὴν Ἀθήνα, ὥστε νά διαδηλώσουμε τὴν πίστη μας στὴν παράδοση τῶν Πατέρων μας, πού εἶναι ἡ ἐλπίδα καί ἡ ἀναγεννητικὴ δύναμη τοῦ συγχρόνου κόσμου. Συγχρόνως σᾶς προσκαλοῦμε σέ προσευχὴ καί πνευματικὴ ἐγρήγορση».

Ἡ φράση αὐτὴ προδίδει καί συνοψίζει ὅλες τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας, πού ἀποσιωπήθηκαν, μαζί μέ τὰ πρακτικὰ τῶν συζητήσεων καί τῶν πιθανῶν ἀντιρρήσεων. Τό Σῶμα ἐνέκρινε καί ἐψήφισε μόνο τὶς δύο λαϊκὲς συγκεντρώσεις, πού τὶς ὠργάνωσε ὡς ἐκδηλώσεις διαμαρτυρίας γιὰ τὰ κυβερνητικὰ μέτρα καί ὡς εὐκαιρίες διαδήλωσης τῆς πιστότητας τῆς Ἐκκλησίας στὶς παραδόσεις τοῦ Ἑθνους τῶν Ἑλλήνων.

Ἀλλὰ καί ἂν ἀκόμα δὲν εἶχαμε στά χέρια μας αὐτά τὰ «κραυγάζοντα» ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, τὴ σκόπιμη ἀποσιώπηση τῶν Πρακτικῶν τῶν συζητήσεων, πού ἔγιναν κατὰ τὴ Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τῆς 6ης Ἰουνίου, τὴν ἀποφυγὴ καταχώρησης τῶν τελικῶν ἀποφάσεων τοῦ Σώματος καί τό περιεχόμενο τῆς ποιμαντορικῆς ἐγκυκλίου, πού ἀναφέρεται μόνο στά συλλαλητήρια, ὑπάρχει κάποιον ἄλλο ντοκουμέντο, πού προδίδει τὴν ἀπρεπὴ πράξη τοῦ κ. Χριστοδούλου, τό προκλητικὸ του πραξικόπημα, μέ τό ὁποῖο παγίδεψε τοὺς συνεπισκόπους του,

μέλη της 'Ιεραρχίας καί ἔφερε σέ δύσκολη θέση τόν ἑλληνικό λαό.

Ὁ κ. Χριστόδουλος, κατά τό δεύτερο συλλαλητήριο, στήν Πλατεία Συντάγματος, μιλώντας μέ πάθος καί μέ ἐπιδεικτική αὐτοπεποίθηση, ἐξήγγειλε, πώς ἂν ἡ Κυβέρνηση δέν ἀποδεχτεῖ τή συμβιβαστική πρόταση γιά διάλογο καί κοινές ἀποφάσεις στό ἐπίμαχο θέμα τῶν ἀστυνομικῶν ταυτοτήτων, ἡ Διαρκῆς 'Ιερά Σύνοδος καί ἡ Σύνοδος τῆς 'Ιεραρχίας θά ἀποφασίσουν τή συλλογή ὑπογραφῶν σέ πανελλήνια κλίμακα. Ἡ ἀρχιεπισκοπική φράση, «θά ἀποφασίσουν» ἀποτελεῖ ὁμολογία, ὅτι ἴσαμε ἐκείνη τή στιγμή δέν εἶχε διατυπωθεῖ μιά τέτοια ἀπόφαση.

Προσπερνοῦμε τό γεγονός, ὅτι ἡ ἐξαγγελία «θά ἀποφασίσουν» ἐκφράζει καθαρά δικτατορικό πνεῦμα, μιά καί ἡ ἀπόφαση θεωρεῖται δεδομένη πρὶν τό Σῶμα συγκληθεῖ καί συζητήσῃ τό πρόβλημα καί δέ διατυπώνεται οὔτε ἡ παραμικρή ἐπιφύλαξη, γιά τό ἐνδεχόμενο ἀπόρριψης τῆς σχετικῆς πρότασης. Ἀλλά, ἀκόμα καί μέ αὐτά τά δεδομένα, τῆς καταδυνάστευσης τοῦ Σώματος τῆς 'Ιεραρχίας ἀπό τόν κ. Χριστόδουλο, εἶναι γνωστό, ὅτι ἀπό τήν 21η 'Ιουνίου, πού ἐξαγγέληθηκε ὁ σχετικός προγραμματισμός ἢ (γιά νά τό ποῦμε μέ τό γνήσιο ὄνομά της), ἡ ἀρχιεπισκοπική ἀπειλή, ἴσαμε τή 14η Σεπτεμβρίου, πού ἄρχισε ἡ συλλογή τῶν ὑπογραφῶν, δέν συνῆλθε τό Σῶμα, δέν συζήτησε καί δέν ἀποφάσισε. Ἐπομένως, ὅλη αὐτή ἡ κινητοποίηση στηρίζεται στό κενό. Σέ ἀνύπαρκτη Συνοδική ἀπόφαση. Κλήθηκαν οἱ 'Ιεράρχες καί ὅλος ὁ ἑλληνικός λαός νά συμμορφωθοῦν καί νά στρατευθοῦν σέ μιά πανελλήνια κινητοποίηση, μέ ὑποπτες

προδιαγραφές καί μέ ἄγνωστες προεκτάσεις. Καί αὐτή ἡ κινητοποίηση δέν ἀποτελεῖ μελετημένη καί μετρημένη βούληση τῆς πλειοψηφίας τῶν Ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, ἐκφρασμένη μέ τή σφραγίδα τῆς ἐπίσημης ἀπόφασης τοῦ Ἀνώτατου Συνοδικοῦ Σώματος.

Ὁ κ. Χριστόδουλος, κατά τό συλλαλητήριο τῶν Ἀθηνῶν προκατέλαβε τοὺς Συνοδικούς 'Ιεράρχες καί τοὺς ἔσπρωξε στό κανάλι τῆς ὑποταγῆς. Κατά τίς ἐπόμενες, ὅμως, μέρες, τοὺς ἔβγαλε τελείως στό περιθώριο. Καί ἀποφάσισε μόνος του τήν πανελλήνια ἐξέγερση καί τή συλλογή τῶν ὑπογραφῶν. Δίχως νά θέσει τό πρόγραμμά του στή διακριτική μελέτη καί ἐπιψήφιση ἀπό κείνους, πού εἶναι συναρμόδιοι καί συνυπεύθυνοι. Δίχως νά ἔχει στά χέρια του μιά ἐπίσημη ἀπόφαση τοῦ Ἀνώτατου Διοικητικοῦ Σώματος, ἱκανή νά πείσει καί νά ἀναπαύσει τίς συνειδήσεις τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. Ἐνήργησε ὡς ἀπόλυτος μονάρχης. Πραξικοπηματικά. Καί αὐταρχικά.

Ὁ τυχόν ἰσχυρισμός του, ὅτι τήν τελική ἀπόφαση τήν πῆρε ἡ Διαρκῆς 'Ιερά Σύνοδος, εἶναι πέρα γιά πέρα αἰολος. Πρῶτα-πρῶτα, γιατί ἡ Διαρκῆς 'Ιερά Σύνοδος εἶναι τό ἐκτελεστικό ὄργανο τῆς Συνόδου τῆς 'Ιεραρχίας καί δέν ἔχει τό δικαίωμα νά ὑπερβαίνει τά ὅρια τῶν ἀρμοδιοτήτων της καί νά ὑποκαθιστᾷ τή Σύνοδο τῆς 'Ιεραρχίας. Καί, κατά δεύτερο λόγο, γιατί ὁ ἴδιος ὑποσχέθηκε ρητά, ὅτι θά ὑπάρξει καί ἀπόφαση τῆς Συνόδου τῆς 'Ιεραρχίας.

Καί τό ἐπίμετρο. Ὑστερα ἀπό τήν παραποίηση τῶν ἀποφάσεων τῆς 14ης 'Ιουνίου, ὕστερα ἀπό τήν ἐξαγγελία, ὅτι θά συνεδριάσει ἡ Σύνοδος τῆς

Ἱεραρχίας καὶ θὰ ἀποφασίσαι τὴ διεξαγωγή δημοψηφίσματος, (πού δέ συνεδρίασε) καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν, αὐθαίρετη καὶ χωρὶς Συνοδική κάλυψη, ἔναρξη συλλογῆς ὑπογραφῶν, ὁ προκαθήμενος κ. Χριστόδουλος βρῆκε τὸ θάρρος, ἢ, ἀκριβέστερα, τὸ θράσος, νὰ ἰσχυριστεῖ μπροστὰ στό σύνολο τῶν Ἱεραρχῶν, κατὰ τὴ Συνέλευση τοῦ Ὀκτωβρίου, ὅτι εἶχαν πάρει σχετική ἀπόφαση(sic). Καὶ νὰ προκαλέσει τοὺς Ἱεράρχες, λέγοντας, ὅτι ἂν τώρα τὸ ἐπιθυμοῦν, μποροῦν νὰ ἀλλάξουν τὴν ἀπόφασή τους, ἀλλὰ ἢ ἀλλαγὴ τους αὐτὴ θὰ τοὺς καταστήσει κατὰπτυστους.

Μεταφέρω αὐτοῦσια τὴ σχετικὴ παράγραφος: «*Τὸ σῶμα τῆς Ἱεραρχίας εἶναι τὸ κυρίαρχο. Μποροῦμε, νομίζετε, ὅτι ὑπάρχει περιθώριο νὰ ἐγκαταλείψουμε τὸν ἀγῶνα; Ὅποιος ἐπιθυμῇ τὴν ὑποχώρηση, ἰδοὺ ἐδῶ συνεδριάζει ἡ ΙΣΙ. Ὡς ζητήσῃ καὶ λάβῃ τὸ λόγο, ἄς ἀναπτύξῃ τὰ ἐπιχειρήματά του, καὶ ἂν πείσῃ τὸ Σῶμα ἄς γίνῃ τὸ θέλημά του. Ὅπως στὶς 6-6-00 ἡ ΙΣΙ ἀπεφάσισε τὴν συλλογὴ ὑπογραφῶν, ἔτσι καὶ σήμερα μπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ ἀκυρώσῃ τὴν ἀπόφασή της ἐκείνη καὶ νὰ σταματήσῃ τὴν ἐν ἐξελίξει διαδικασία. Μποροῦμε λοιπὸν ἂν θέλουμε, νὰ ἀλλάξουμε πορείαν. Νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι κακῶς ἐνεργήσαμε, παρασυρθέντες. Ὅμως θὰ εἴμαστε κατὰπτυστοι στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ μας. Θὰ ἔχουμε χρεωκοπήσῃ ὀριστικά. Καὶ θὰ μᾶς γελοῦν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀντίπαλοί μας, οἱ ὁποῖοι ἐφρόντισαν καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ διαχέουν πληροφορίες ὅτι τάχα αὐτόν τὸν ἀγῶνα τὸν διεξάγει μόνος του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅτι πολλοὶ Ἱεράρχες ἔχουν μετανοή-*

σει γιὰ τὴν ἀπόφαση, πού ὅλοι μαζί ἐλάβαμε στὴν ΙΣΙ, ὅτι οἱ συνετοὶ καὶ φρόνιμοι Ἱεράρχες δὲν συμπλέουν μέ αὐτά».

Τό ψέμα εἶναι φανερό. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος γυρνᾷ καὶ ξαναγυρνᾷ στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος. Προσπαθεῖ νὰ τὸ ἐμφυτεύσῃ στό μυαλό τῶν Συνοδικῶν Συνέδρων, γιὰ νὰ τοὺς καλέσῃ μετὰ νὰ ἐπικυρώσουν, «διὰ βοῆς» καὶ ὄχι μέ τὴν ψῆφον τους, τὶς αὐθαίρετες ἐνέργειες, πού ἔκανε ἀπὸ τὸν Ἰούνιο ἴσαμε τὸν Ὀκτώβριο. Καὶ γιὰ νὰ καταφέρει τὴν ἐμφύτευση τοῦ ψεύδους καὶ τὴν ἀπόσπασή της συγκατάθεσης, πλαισιώνει τοὺς ρητορισμούς του μέ τὴν ἀπειλή, ὅτι ὁ δρόμος εἶναι ἀνεπίστροφος καὶ ὅτι ἡ τυχὸν ὑπαναχώρησή τους θὰ σημάνῃ τὴν ὀριστικὴ χρεωκοπία τοῦ Συνοδικοῦ σχήματος.

Ἄν θέλῃ νὰ πείσῃ καὶ τοὺς Ἱεράρχες καὶ τὸ λαό, δὲν ἔχει, παρὰ νὰ δώσῃ στὴ δημοσιότητα τὶς ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς 6ης Ἰουνίου τοῦ 2000. Δίχως παραχαράξεις καὶ δίχως ἀποκρύψεις. Ὅσο αὐτὸ δὲν τὸ ἀποτολμάει, ἢ μομφὴ στιγματίζει τὴν προσωπικότητά του.

Ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὀκτωβρίου ἔκλεισε μέσα σὲ τέσσερες μέρες. Πρὶν προλάβῃ νὰ ἀνοίξῃ καὶ νὰ ἀνεβάσῃ τὴ θερμοκρασία τῆς συζήτησης. Ὁ κ. Χριστόδουλος θεώρησε τὸν ἑαυτό του νικητὴ. Ἀλλὰ, δὲν εἶναι. Μένει μέ τὸ στίγμα τῆς κατὰχρησης ἐξουσίας καὶ τῆς μεθόδευσης πραξικοπήματος. Καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι θετικὸ στοιχεῖο γιὰ τὴ σημερινὴ δημοτικότητά του καὶ γιὰ τὴν αὐριανὴ ὕστεροφημία του.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΠΡΟΣΦΑΤΟ ΔΗΜΟΣΙΕΥΜΑ

Στόν απόηχο τῆς «ιδιωτικῆς» ἐπισκέψεως στήν Ἀθήνα τοῦ Οἴκου-μενικοῦ Πατριάρχῃ κ. Βαρθολομαίου καταχωρίζεται δημοσίευμα στήν ἐφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ» τῆς 29-10-2000 μέ τόν τίτλο «Τά ἄμφια, ἡ Κράϊσλερ καί οἱ δημοσιογράφοι» καί τόν ὑπέρτιτλο «Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ». Ὁ συντάκτης τοῦ δημοσιεύματος αὐτοῦ ἀφενός κάνει λόγο γιά τήν ἐσχάτως «ἀναπτυσσόμενη» ἀντιπαράθεση τοῦ Μητροπολίτη Κορινθίας στίς θέσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου (καί θά ἔλεγε κανεῖς ὀψίμως μετά τήν ὑπερτεσσαρακονταετή ἐνεργό θητεία τοῦ ἐν λόγω Μητροπολίτη στήν ἐκκλησιαστική διοίκηση) καί ἀφετέρου ἀναφέρεται στίς ἀπαντήσεις «συνεργατῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου», σέ ὅσους διατυπώνουν ἀντιρητικό λόγο στίς ἀρχιεπισκοπικές τοποθετήσεις. Στό δημοσίευμα αὐτό γράφονται, μεταξύ ἄλλων, καί τά παρακάτω καταπληκτικά, τά ὅποια παραθέτουμε ἀντιγράφοντας κατά λέξη τό σχετικό ἀπόσπασμα: «...Οἱ συνεργάτες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ὅμως δέν διστάζουν νά ἀπαντήσουν σέ ὅλους τοὺς μητροπολίτες. “Κατηγοροῦν τόν Μακαριώτατο γιά τά ΜΜΕ ὅταν τά χρησιμοποιοῦν καί οἱ ἴδιοι” δηλώνουν καί προσθέτουν “λένε γιά τήν Κράϊσλερ ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σεραφεῖμ εἶχε Μερτσέντες 400 καί ὅταν πολλοί ἱεράρχες ἔχουν πολυτελὴ αὐτοκίνητα”. “Κάνουν λόγο γιά παρασκῆνιο ὅταν σχεδόν ὅλοι οἱ μητροπολίτες ἐξελέγησαν ἐνῶ ἦταν ἀπόφαση τοῦ

Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ καί σέ αὐτήν τήν ἀπόφαση συμπαρατασσόταν τό σύνολο τῆς Ἱεραρχίας”. Ὅσο “γιά τά ἄμφια” προσθέτουν οἱ συνεργάτες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου “ξέρουν πολύ καλά ὅτι εἶναι δῶρα”...».

Αὐτές, λοιπόν, κατά τό δημοσίευμα, εἶναι οἱ ἀπόψεις καί οἱ ἀπαντήσεις «τῶν συνεργατῶν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου». Ὁμιλοῦν γιά πολυτελὴ αὐτοκίνητα Ἀρχιεπισκόπων καί Ἀρχιερέων, ὀμιλοῦν γιά συνοδικά «παρασκῆνια», ὀμιλοῦν καί γιά τά ἀκριβὰ δῶρα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Καί δυστυχῶς, ὅσα τοὺς ἀποδίδει τό δημοσίευμα, δέν διαψεύσθησαν ἀπό κανένα.

Καί ἡ πρώτη ἐπισήμανση εἶναι ὅτι, ἐστιάζοντας κανεῖς τήν προσοχή του σέ τρία ἀπὸ τά παραπάνω περιστατικά, πού μᾶς δίνει τό δημοσίευμα, καταλαμβάνεται ἄθελά του ἀπὸ αἰσθήματα θλίψεως καί μελαγχολίας γιά τήν παλαιά καί τή νέα εἰκόνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ὅπως αὐτή ἐμφανίζεται στό ἐν λόγω δημοσίευμα. Καί ἔρχονται στή σκέψη τῶν ἀναγλωστῶν τρία εὐλογα ἐρωτήματα, τά ὅποια μετατρέπονται σέ ἀντίστοιχες ἰσάριθμες παρατηρήσεις.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ 1η. Εἶναι πράγματι προκλητικό τό φαινόμενο νά πληροφορεῖται ὁ εὐσεβὴς καί πιστὸς λαὸς μας ὅτι ὁ νέος Ἀρχιεπίσκοπος καί Ποιμέναρχης του διαθέτει πολυτελὲς αὐτοκίνητο τύπου «Κράϊσλερ», ἐνῶ ὁ προκατόχος του διέθετε αὐτοκίνητο τύπου «Μερτσέντες 400» ἐξίσου πολυτελές, ἂν μὴ

καί πολυτελέστερο καί ὅτι «πολλοί Ἱεράρχες» εἶναι κάτοχοι πολυτελῶν ἐπίσης αὐτοκινήτων. Τίς διαπιστώσεις αὐτές δέν τίς σχολιάζουμε. Καί τοῦτο γιατί ὁμιλοῦν μόνες τους. Καί ὁμιλοῦν τόσο εὐγλωττα. Ἀλλά καί ὁ πιστός λαός, τό ποίμνιο, διαβάζοντας αὐτές τίς ἀναφορές καί διαπιστώσεις, συνάγει ἀβίαστα τά συμπεράσματά του γιά τόν τρόπο διαβίωσης τῶν Ποιμένων του.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ 2η. Κατά τό ἴδιο δημοσίευμα πρέπει νά δεχθοῦμε ὅτι «ὅλοι σχεδόν» οἱ Μητροπολίτες εἶχαν ἐκλεγεί, κατά τή μακρά περίοδο τῆς προηγούμενης ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ὅχι ,συνοδικῶ τῶ τρόπῳ» ἀλλά μέσα ἀπό τό «παρασκήνιο» καί μέ μόνη «τήν ἀπόφαση τοῦ τότε Ἀρχιεπισκόπου Σερραφείμ». Καί φυσικά ἀπό τήν προηγούμενη σεραφειμική διοίκηση δέν θά πρέπει νά ἐξαιρεθεῖ οὔτε ὁ σημερινός Ἀρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος. Μέ ἄλλα λόγια διαπιστώνεται ὅτι ἐπὶ ἓνα τέταρτο περίπου τοῦ αἰῶνα δέν λειτουργοῦσε τό συνοδικό σύστημα ἐκλογῆς τῶν Ἐπισκόπων καί ὅτι εἶχαν τεθεῖ σέ ἀχρηστία οἱ Ἱεροί Κανόνες. Καί κάτι ἀκόμη. Δέν ἀποτελεῖ αὐτό κανονική ἐκτροπή (ἂν μή καί αἵρεση), ὅταν μέ αὐτές τίς τοποθετήσεις ὁμολογεῖται ὅτι οἱ ἐκλογές τῶν Ἀρχιερέων μας ἐγένοντο χωρίς τήν ἐπίκληση καί ἐπιφοίτηση τοῦ Ἀγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, ἀλλά ἐξηρτῶντο ἀπό μόνη «τήν ἀπόφαση» τοῦ ἑνός ἀνδρός; Καί δέν εὐρέθηκε οὔτε ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, οὔτε κάποιος ἀπό τό περιβάλλον του οὔτε ἓνας, ἔστω, ἀρχιερέας νά διαψεύσει αὐτά τά τραγικά καί πρωτάκουστα, τά ὁποῖα τό δημοσίευμα, τῆς προσκειμένης στόν Μακαριώτατο ἐφημερίδας καί διευθυνομένης ἀπό τόν φίλο του ἐκδότη Σ. Ψυχάρη, τοποθετεῖ στά χεῖλη «συνεργατῶν τοῦ

Ἀρχιεπισκόπου»; Κατάπληξη, ὁδύνη καί ἐντροπή.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ 3η. Καί καταλήγει τό δημοσίευμα: «Ὅσο γιά τά ἄμφια-προσθέτουν οἱ συνεργάτες τοῦ Ἀρχιεπισκόπου-ξέρουν πολύ καλά ὅτι εἶναι δῶρα». Ἀπό τήν παράγραφο αὐτή πηγάζει τό ἐρώτημα: Ὡστε λοιπόν ὁ Μακαριώτατος ἀρέσκεται σέ πολύτιμα δῶρα καί ἄμφια; Καί ἂν μέν τά δῶρα αὐτά προσφέρονται κατά τίς ἀνταλλαγές ἐπισκέψεων μέ ξένους θρησκευτικούς καί πολιτικούς ἡγέτες, θά ἐδέχετο κανεῖς ὅτι, ἔστω, αὐτό τό ὑπαγορεύει ἡ ἐθιμοτυπία καί τό πρωτόκολλο. Ἀλλά προσφορές τέτοιων δώρων λαμβάνουν χώρα καί ἐντός τοῦ δικοῦ μας, τοῦ Ἑλλαδικοῦ χώρου, κυρίως κατά τίς ἐπισκέψεις σέ Ναοὺς καί Μοναστήρια. Καί ἀσφαλῶς γνωρίζει ὁ καθένας ὅτι τά ποσά, πού διατίθενται γιά τέτοια ἀκριβὰ δῶρα (ἄλλοτε ἀπό ιδιοτέλεια καί σκοπιμότητα καί ἄλλοτε ἐξ ἀνάγκης), προέρχονται κατά ἓνα μεγάλο ποσοστό ἀπό τόν ὀβολό τοῦ πιστοῦ λαοῦ, πού προσέρχεται στό Ναό νά ἀνάψει τό κερί του καί νά προσευχηθεῖ, ἐνῶ θά πρέπει τά ποσά αὐτά νά διατίθενται ἀποκλειστικά γιά τήν κάλυψη ἄλλων σοβαρῶν καί ἐπιτακτικῶν ἀναγκῶν τοῦ ποιμνίου, γιά τίς ὁποῖες ἄλλωστε καί προσφέρονται. Καί θά πρέπει ἐδῶ νά τονίσουμε τοῦτο καί μόνο. Ἡ Ἀρχιεπισκοπή θά ἔπρεπε ἤδη νά εἶχε τήν εὐαισθησία, γιά νά προλάβει τό κακό, νά κοινοποιήσει ἐγκαιρα σχετική ἐγκύκλιο σέ ὅλους τοὺς Ναοὺς καί τὰ Μοναστήρια, μέ τήν ὁποία νά γνωρίζει τήν πρόθεση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅτι ὁ ἴδιος δέν θά δέχεται κανένα δῶρο, ὥστε καί οἱ ἱερεῖς καί οἱ μοναχοὶ νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τό ἄγχος, πού τοὺς δημιουργεῖ τό «ἀναγκαῖο καθήκον» γιά τέτοιες προσφορές, οἱ ὁποῖες

Οι διακριτοί ρόλοι

Η πολιτική των σύγχρονων κρατών δέν ασχολείται μέ απόλυτες ἀληθειες ή ήθικες ἀρχές. Πολιτική ιδεολογία τους είναι ή σχετικοκρατία. Αυτό, πού μετράει είναι τό «πολιτικῶς ὀρθό». Αυτό, δηλαδή, πού ικανοποιεῖ τήν κοινή γνώμη στό μεγάλο της μέρος καί ἐλαχιστοποιεῖ τίς ἀντιδράσεις. Γι'αυτό οἱ δημοσκοπήσεις είναι στήν ἡμερήσια διάταξη. Βέβαια, ή κοινή γνώμη είναι κάτι τό ρευστό. Κυρίαρχοι τοῦ παιχνιδιοῦ είναι ὅσοι ἀνέχουν στήν κλειστή «τάξη των εἰδημόνων», στήν ὁποία ἐξέχουσα θέση ἔχουν οἱ «ἐπικοινωνιολόγοι», οἱ ἄνθρωποι τῶν «μίντια». Ὅσοι, δηλαδή, ἐλέγχουν τά μέσα ἐπικοινωνίας καί μποροῦν νά διαμορφώνουν τήν κοινή γνώμη, μιᾷ δυνατότητα, πού δέν τήν ἔχει ὁ καθένας, ἔστω καί ἄν εἶναι φορέας βα-

θειᾶς γνώσεως καί ἐμπειρίας σοφίας. Ἔστω καί ἄν μεταφέρει μηνύματα αἰώνιων ἀληθειῶν. Ἔτσι, τό μήνυμα τῆς Ἐκκλησίας ὠθεῖται στό περιθώριο, γιατί δέν διαμορφώνεται οὔτε ἐλέγχεται ἀπό τήν «τάξη των εἰδημόνων».

Ὁ Ἀμερικανός Ὁρθόδοξος (προσῆλυτος) συγγραφέας Frank Schaeffer σκιαγραφεῖ μέ πικρή εἰρωνεία τή σύγχρονη αὐτή πραγματικότητα: «Κατά τά τέλη τοῦ 20οῦ αἰῶνα, τό μόνο ἀπόλυτο... στή ζωή ἔγινε ή πίστη ὅτι δέν ὑπάρχουν ήθικά ἀπόλυτα... Ὅταν κυριάρχησε στή Δύση ή θεωρία ὅτι δέν ὑπάρχουν κανόνες, οὔτε φραγμοί, οὔτε φυσικοί νόμοι, ὡς μόνα ἐμπόδια γιά ἓνα λαμπρότερο μέλλον ἔμειναν οἱ ἀποστεωμένες θρησκευτικές ἀντιλήψεις... Ὅλα ἔπρεπε νά ἀλλάξουν ή νά τεθοῦν ὑπό δια-

στό κάτω κάτω προκαλοῦν καί τό κοινό αἶσθημα. Γιατί πρέπει νά δώσουμε νά καταλάβει ἐπιτέλους ὁ κόσμος ὅτι, ὅταν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐπισκέπτεται τοὺς Ναούς, θά πρέπει νά προσέρχεται μέ τήν φροντίδα καί τήν ἀγωνία νά μετάσχει μέ τοὺς πιστοὺς τῆς ἐνορίας στήν εὐχαριστιακή σύναξη, νά ἀφουγκρασθεῖ τά προβλήματα καί τίς ἀνησυχίες τους καί νά μεταφέρει σ' αὐτοὺς τόν ὀρθό θεολογικό καί πατερικό λόγο, ἀπομακρύνοντας καί παραμερίζοντας τίς κάμερες τῶν τηλεοράσεων καί τά μικρόφωνα τῶν ραδιοφῶνων, τῶν παντοίους σκοποὺς ἐξυπηρετοῦντων στίς ἡμέρες μας ποικίλων μέσων μαζικῆς πληροφόρησης.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ: Ὅσα παραπάνω ἐκτέθηκαν, μέ πόνο πολύ καί καλόπιστη

διάθεση, εἶναι θλιβερές διαπιστώσεις. Ἀναφέρονται σέ περιστατικά καί γεγονότα, τά ὁποῖα ποτέ δέ διαψεύσθηκαν καί τά ὁποῖα δυστυχῶς δέν συνθέτουν γνήσιο ὀρθόδοξο φρόνημα, ἐνῶ παράλληλα τραυματίζουν τό κύρος τῆς Ἐκκλησίας. Καί τέτοιο δικαίωμα δέν ἔχουμε οὔτε ἐμεῖς ὡς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε, πολύ περισσότερο, οἱ πνευματικοί μας ἡγέτες καί Ποιμενάρχες. Καί καταλήγουμε μέ τοῦτο: Μετά ἀπό ὅσα γίνονται, ὅσα γράφονται καί ὅσα ἀκούονται, οἱ ταυτότητες μᾶς μάραναν; Καί μέ αὐτές μόνο ὑπερασπιζόμεθα τό γνήσιο ὀρθόδοξο φρόνημα καί τήν πίστη μας, παραλείποντας τά σοβαρότερα, τά σπουδαιότερα καί τά οὐσιωδέστερα;

Γ. Ι.

πραγμάτευση μέσα από την πολιτική πράξη, προκειμένου να καταξιωθούν οι προσωπικές «επιλογές» του καθενός. Ἀκόμα και ἡ βιολογία μπόρεσε νά τεθεῖ κάτω ἀπό τή νομοθετική ἐξουσία... Οἱ βιολογικές, πνευματικές καί ψυχολογικές ιδιαιτερότητες ἀνδρῶν καί γυναικῶν ἀπαλείφθηκαν μέ ἀποφάσεις δικαστηρίων. Πάγια δεδομένα ἔπρεπε νά ἀνατραποῦν, γιά νά μή στέκονται ἐμπόδια στό δρόμο τῆς πολιτικῆς ἰδεολογίας. Οἱ γυναῖκες ἔπρεπε νά ἀνακηρυχθοῦν ἱκανές γιά πολεμικούς ρόλους στό στράτευμα, ἀδιάφορο ἂν ἔχουν τίς ἱκανότητες... Ἡ ἄμβλωση ἔπρεπε νά καθιερωθεῖ ὡς λύση γιά τίς ἀνεπιθύμητες ἐγκυμοσύνες, παρά τό ὅτι ἡ βιολογία, ἡ γενετική καί ἡ ἐμβρυολογία βεβαιώνουν ὅτι τό ἐμβρυο εἶναι ἀνθρώπινη ὑπαρξη. Οἱ ἄνδρες ἢ οἱ γυναῖκες, πού ἐγκαταλείπουν τίς ἢ τοὺς συζύγους τους γιά μιὰ καριέρα ἢ γιά κάποιον καινούργιο ἔρωτα, ἔπρεπε νά διευκολύνονται στίς ἐγνώστιας ἐπιδιώξεις τους, ἀνεξάρτητα τί λείει ἡ κοινή λογική ἢ ἡ ἐπιστημονική ἔρευνα γιά τίς ὁλέθριες συνέπειες στά παιδιά. Ἡ ἀποστροφή πρὸς τὴν ὁμοφυλοφιλία ἔπρεπε νά «ἀποδειχθεῖ» ὅτι συνιστᾷ ἀνωμαλία καί ὄχι ἡ ὁμοφυλοφιλική συμπεριφορά» («Dancing Alone», Εκδ. Holy Cross Orthodox Press, 1994, σελ. 131-132).

Αὐτά συμβαίνουν στή Δύση, στήν ὁποία ἀνήκουμε, κατὰ τὴ γνωστή ρήση τοῦ μακαρίτη Κ. Καραμανλῆ, πολιτικοῦ, πού κυριάρχησε στήν πολιτική σκηνή κατὰ τό δεύτερο μισό τοῦ 20οῦ αἰώνα. Καί ἐννοοῦσε αὐτό, πού ἔλεγε, σέ ὅλο του τό βάθος. Παλιός συνεργάτης του ὁ τ. ὑπουργός Στ. Μάνος, ἀναφέρει σέ συνέντευξή του: «... Ὁ Κωνσταντῖνος Καραμανλῆς, ὅταν εἶχε δημιουργηθεῖ, ἐπὶ πρωθυπουργίας του, κρίση στίς σχέσεις μέ τὴν Ἐκκλησία, μέ ἀφορμή τίς ἀμβλώσεις, εἶχε πεῖ τότε τὴν περίφημη φράση πρὸς τὴν Ἐκκλησία, ὅτι ἂν εἶναι

ἔτσι, καλύτερα νά χωρίσουμε» («Τύπος τῆς Κυριακῆς», 25-6-2000). Δηλαδή, γι' αὐτά τά θέματα ἡ Ἐκκλησία δέν πρέπει νά ἔχει λόγο, ἔστω καί ἂν πρεσβεύει ὅτι εἶναι μεγίστης ἠθικῆς τάξεως. Νά κάτσει στή γωνιά Τῆς! Ἡ σύγχρονη πολιτική ἀντιμάχεται τὴν Ἐκκλησία, γιατί στόν πυρήνα της κρύβει μιὰ χροιά θρησκευτική. Εἶναι ἡ θρησκεία τῆς ἐξουσίας, πού διεκδικεῖ μιὰ θέση πάνω ἀπὸ τίς θρησκείες τοῦ κόσμου καί θεωρεῖ ὡς «διακριτό ρόλο» τῆς νά ρυθμίζει αὐτὴ τά πάντα στή ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Φυσικά, ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι δυνατό νά δεχθεῖ ὅτι ἡ ἠθική ἀναβάθμιση τῆς κοινωνίας, σύμφωνα μέ τίς ἀρχές Τῆς, δέν εἶναι στοὺς «διακριτοὺς» ρόλους Τῆς, ὅπως εἶναι ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ καί ἡ ὁργάνωση τῆς φιλανθρωπίας μέσα στήν κοινωνία. Τὴ θεωρεῖ καί αὐτὴν ἀναπόσπαστο τμῆμα τοῦ μηνύματός Τῆς πρὸς τὸν κόσμο. Τί κάνει, ὅμως, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία γιά νά διασφαλίσαι τὸν ἀναμορφωτικὸ αὐτὸ ρόλο τῆς Ἐκκλησίας, τὸν ὁποῖο θεωρεῖ ἀπαράδεκτο τό σύγχρονο κράτος; Τό παράδοξο εἶναι ὅτι συχνά τὸν ὑπονομεύει. Καί πρῶτα-πρῶτα δέν καταβάλλει σοβαρὴ προσπάθεια νά κρατηθεῖ ψηλά ἡ ἠθικὴ στάθμη τῶν στελεχῶν Τῆς, πού γλιστρᾷ ὅλο καί πιό κάτω. Τοῦτο τῆς στερεῖ τὴν εὐχέρεια νά ἀρθρώνει ἀξιόπιστο ἀναγεννητικὸ λόγο στήν κοινωνία καί ἀποστομωτικὸ γιὰ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας. Δεύτερο, ἔχει ὑποκύψει καί αὐτὴ στόν πειρασμό τοῦ «πολιτικῶς ὀρθοῦ», ὅπως τά κόμματα. Ὑποστέλλει τὴ σημαία βασικῶν ἀρχῶν τῆς Ἐκκλησίας, πού δέν εἶναι ἐλκυστικές στόν πολὺ κόσμο, γιά νά μὴν ἔλθει σέ σύγκρουση μέ τὴν κοινὴ γνώμη, καί καταγράφει τὴ δύναμή της, ὄχι μέ βάση τὴ γνησιότητα τοῦ ἡθους Τῆς καί τὴν αὐθεντικότητα τοῦ κηρύγματός Τῆς, ἀλλὰ μέ βάση δείκτες δημοτικότητας καί ἀριθμοὺς ὑπογραφῶν πολιτῶν, πού συλλέ-

γονται στους Ναούς. Χαρακτηριστική είναι η άγωνία του Ἀρχιεπισκόπου στον τομέα αυτόν. Σέ κήρυγμά του από τόν ἄμβωνα Ἱεροῦ Ναοῦ προέτρεψε τούς πιστούς νά ὑπογράψουν τά σχετικά ἔντυπα τῆς Ἐκκλησίας λέγοντας: «*Ἐξω βρίσκεται τό τραπέζακι μέ τίς ὑπογραφές. Βάλτε καμμιά... Ἄντε μπράβο*». Παρεμβαίνει ἀκόμα ὁ κ. Χριστόδουλος (ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, μέ λόγια, βέβαια, μιά καί δέν ἔχει ἀρμοδιότητα νά κάνει τίποτε ἄλλο), σέ ἐπίκαιρα κοινωνικά προβλήματα, πού ἀπασχολοῦν τήν κοινή γνώμη. Στό κήρυγμά του, πού ἀναφέραμε, π.χ., ἐξέφρασε τήν ἐξῆς πολιτικο-φιλοσοφικο-οικονομική ἀποψη: «*Ὅσο συρρικνώνεται ὁ δημόσιος τομέας καί ὅσο ἀναπτύσσεται ὁ ἰδιωτικός θά κυριαρχεῖ ἡ ἀξιοκρατία. Στόν ἰδιωτικό τομέα... κυριαρχεῖ ἡ ἀξιοσύνη*» («Τό Βῆμα», 30-10-2000)!

Σέ ἄλλη του ὁμιλία ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶπε, ἀναφερόμενος στούς κυβερνητικούς παράγοντες: «*Ὅταν μιλάνε γιά διακριτούς ρόλους, μήπως ἐννοοῦν νά περιθωριοποιηθεῖ ἡ Ἐκκλησία μέσα στούς τέσσερις τοίχους, νά ἀνάβει κεριά καί νά κάνει κηδεῖς; Ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά εἶναι μαζί μέ τό λαό μέσα στήν κοινωνία καί στά προβλήματα του*» («Τό Βῆμα», 9-10-2000). Ἡ θέση αὐτή εἶναι σωστή. Ὅμως, πρέπει

νά γίνει σαφές ὅτι καί ὁ κατ' ἐξοχήν ρόλος τῆς Κυβερνήσεως καί τῶν κομμάτων εἶναι νά εἶναι μέσα στήν κοινωνία καί νά λύνουν τά προβλήματα τοῦ λαοῦ. Γι' αὐτό ψηφίζονται καί τό ἔργο τους ἀξιολογεῖται ἀπό τό λαό μέ σαφεῖς συνταγματικούς κανόνες. Ἡ Ἐκκλησία μέσα στήν κοινωνία δέν μπορεῖ νά εἶναι ἕνας ἐξωθεσμικός ἐπιτηρητής τοῦ ἔργου τῶν πολιτικῶν δυνάμεων. Δέν μπορεῖ νά ἐνεργεῖ ὡς αὐτόκλητος εἰσαγγελέας. Ἐργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἠθική καί πνευματική ἀνύψωση τοῦ λαοῦ. Κάποιος πρέπει, ἐπί τέλους, νά κηρύξει στό λαό τό «μετανοεῖτε». Κάποιος πρέπει νά τοῦ δείξει ἔμπρακτα καί νά τοῦ ἐμπνεύσει τό «ζητεῖτε πρῶτον τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τήν δικαιοσύνην αὐτοῦ» (Ματθ. στ' 33). Ἄν δέν παίξει αὐτό τό ρόλο ἡ Ἐκκλησία, ποιός θά τόν παίξει; Φυσικά, σ' αὐτή τήν περίπτωση εἶναι σχεδόν βέβαιο ὅτι θά Τήν ἐγκαταλείψουν πολλοί, γιατί θά τοῦς φανεῖ «σκληρός ὁ λόγος» (πρβλ. Ἰωάν. στ' 60). Καί θά ἔλθει σέ ρῆξη μέ τοῦς κυβερνῶντες, γιατί θά τοῦς κλονίζει τό ἰδεολογικό τους οἰκοδόμημα. Θά ἔχει, ὅμως, τιμήσει τό ρόλο, γιά τόν ὁποῖο Τήν ἱδρυσε ὁ Θεός μέσα στήν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων.

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Παπα-Γιάννη

Πρόσεξες τί ὁμολόγησε ὁ Χριστόδουλος μπροστά στούς μαθητές τοῦ Βαρβακείου; «*Οἱ ἄνθρωποι γιά ν' ἀνέβουν, παῖνε ἐπί πτωμάτων*». Λές νά τόν καταδιώκει ἡ θλιμμένη ὄψη τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτη Δημητριάδος Ἡλίας;

Φιλικά
Παπα-Γιώργης

“Αμιλλα εὐγενής(!!!).”

Στήν ἔγκριτη ἐφημερίδα τό «ΒΗΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ», τῆς 29-10-2000, τῆς ὁποίας ἐκδότης καί διευθυντής εἶναι ὁ γνωστός φίλος τοῦ Μακαριωτάτου Σταυρός Ψυχάρης καί εἰδικότερα στό ἔνθετο τῆς ἐφημερίδας «ΒΗΜΑ GAZINO», γίνεται ἐκτενής ἀναφορά στή πρόσωπα τῶν δύο Προκαθημένων, τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου καί τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου. Ἀπό κάποια παράγραφο τοῦ μακροσκελέστατου αὐτοῦ δημοσιεύματος ἀντιγράφουμε κατὰ λέξη καί τοῦτα τά σπουδαία:

«...Στά ἀνθρώπινα ἀκόμη ἔχουν τίς ἴδιες, μᾶλλον, ἀδυναμίες. Συναγωνίζονται στή μανικετόκουμπα, πού συνοδεύουν ἄφθογα τά ἀγαπημένα τους πουκάμισα μέ τίς διπλές μανσέτες. Ὁ Βαρθολομαῖος-ὑποστηρίζουν οἱ περισσότεροι-«νικᾷ» ἐδῶ τόν Χριστόδουλο, ὁ ὁποῖος ὅμως παίρνει στή συνέχεια τήν ἐκδίχσή του. Ὑπάρχουν τόσα ἐπόμενα πεδία ἀνταγωνισμοῦ, πού μία νίκη στήν ἐμφάνιση ἐνός ἱεράρχη δέν σημαίνει τίποτε. Στιχάριον, ἐπιτραχήλιον, σάκος, ἐπιμανίκια, ἐπιγονάτια, ἀρχιερατική μίτρα, ἀρχιερατική ράβδος, σταυρός καί

ἐγκόλπια. “Ολα-ἡ τά περισσότερα-μέ χρυσά, σμάλτο καί πολύτιμους λίθους. Στά ἐγκόλπια ἴσως εἶναι «νικητής» ὁ Χριστόδουλος, ὁ ὁποῖος ἀναζητεῖ τά καινούργια καί αὐτά ἀκόμη τά ὁποῖα «δουλεύουν» νέοι ζωγράφοι, τεχνίτες πού ἤλθαν ἀπό τήν Ἀλβανία. Ἐχει ἄλλωστε πολύ δρόμο νά καλύψει, ἀφοῦ στήν Πόλη ὑπάρχει μία μεγάλη παράδοση στή εἶδη τῶν ἀρχιερέων.

Ἡ ἐμφάνιση, ἡ στολή δηλαδή, ἀξίας πολλῶν δεκάδων ἐκατομμυρίων, φαίνεται νά εἶναι πλέον ἀναπόσπαστο τμήμα τῆς εἰκόνας τῶν ἀρχιερέων, ἂν καί οἱ προκατόχοί τους, ὁ Σεραφεῖμ καί ὁ Δημήτριος, ποτέ δέν φόρεσαν σμάλτα καί πολύτιμες πέτρες. Οἱ δύο ἡγέτες τῆς Ὁρθοδοξίας διαθέτουν πιά καί οἱ δύο σπῆτι μέ πισίνα. Κοινόχρηστη αὐτή τοῦ Βαρθολομαίου. Στόν Χριστόδουλο ἀρέσουν τά ἀκριβὰ αὐτοκίνητα καί στόν Βαρθολομαῖο τά γιότ. Ὅπως αὐτό, πού ἀγοράστηκε ἀπό χρήματα Ὁρθοδόξων Ἑλληνοαμερικανῶν...».

Καί νά σκεφθεῖ κανεῖς ὅτι αὐτά γράφονται γιά δύο Ὁρθοδόξους Ποιμένες καί πνευματικούς ἡγέτες, πού ἀνάγουν τή διαδοχή τους στόν ἀπλό καί ταπεινό Ναζωραῖο, ὁ ὁποῖος «οὐκ εἶχε πού τήν κεφαλὴν κλίνῃ». Μέσα στίς μελαγχολικές αὐτές ἀναφορές εὐλογοῦ ἔρχεται στή σκέψη μας ὁ ὠραῖος ἐκείνος στίχος τοῦ ἱεροῦ Ὑμνωδοῦ ἀπό τά τροπάρια τῆς Μ. Ἑβδομάδας: «Εἰ γάρ πλοῦτον ἡγάπας τί τῷ περὶ πτωχείας διδάσκοντι ἐφοίτας».

Ἡ εὐκαιρία, πού μᾶς χάρισε ἡ «Πρωτοβουλία γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς Κανονικότητας καί τῆς Νομιμότητας στήν Ἐκκλησία», εἶναι καταπληκτική. Τό ἡμερολόγιο, πού ἐξέδωσε, γιά τό ἔτος 2001, τό ἀφιέρωσε στήν ὁσιακή μορφή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου. Καί, μέσα στίς λίγες σελίδες του, μέ πυκνή γραφή, μᾶς ἔδωσε μία πλήρη σκιαγραφία τῆς προσωπικότητάς του καί τοῦ πολὺπλευρου ἔργου του. Ἔτσι, ὅλοι ὅσοι διατηροῦν καθαρὴ τήν ὄραση ἀπὸ πολιτικές καί κοσμικές προκαταλήψεις, γιά ἓνα ὁλόκληρο χρόνο θά συνοδοιποροῦν μαζί του. Θά καίρονται ὁλοένα καί περισσότερο τή φωτισμένη παρουσία τοῦ ἀληθινοῦ ποιμένα. Καί θά κάνουν δικά τους τά μεγάλα μηνύματά του. Ἐπεκτείνοντας, μέ τόλημ, τόν ὁραματισμό μας, ἐκφράζουμε τήν πεποίθησή, ὅτι ἀκόμα καί κεῖνοι, πού γιά λόγους προσωπικούς ἢ ἰδεολογικούς, διατύπωσαν ἐπιφυλάξεις γιά τό πρόσωπο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, ξεφυλλίζοντας τό ἡμερολόγιο αὐτό, θά νοιώσουν τήν ἀνάγκη ἀναθεώρησης τῶν ἰδεῶν τους καί ἐπανεκτίμησης τοῦ προσώπου, πού προσφέρθηκε μέ ἀγάπη καί μέ ἀφοσίωση στήν Ἐκκλησία καί στό λαό.

Χρυσοστομικές επίσημάνσεις

Κατάλογος δικονομικῶν παραβάσεων

(Α)

«...οὐδέ Σχύθαι, οὐδέ Σαυρομάται οὕτως ἄν ποτε ἐδίκασαν ἐκ μιᾶς μοίρας κρίναντες, ἀπόντος τοῦ αἰτιωμένου, παραιτουμένου οὐ κρίσιν, ἀλλ' ἀπέχθειαν, καλούντος δικαστᾶς μυρίους, ἀνεύθυνον ἑαυτὸν εἶναι λέγοντος, καὶ τῆς οἰκουμένης παρούσης ἀποδύσασθαι τὰς αἰτίας καὶ ἑαυτὸν ἐν πᾶσι ἄθῳ ὄντα» (Ἰννοκεντίῳ ἐπισκόπῳ Ρώμης)

(...οὔτε οἱ Σχύθες οὔτε οἱ Σαυρομάτες δὲν δίκασαν ποτέ ἔτσι, κρίνοντας μονόπλευρα, μέ ἀπόντα τὸν κατηγορούμενο, ὁ ὁποῖος δὲν ἀποφεύγει τὴ δίκη ἀλλὰ τὴν ἀποστροφή καὶ τὸ μῖσος τῶν δικαστῶν καὶ ἐπικαλεῖται μύριους δικαστές, ἰσχυριζόμενος ὅτι εἶναι ἄθῳ καὶ ὅτι μέ τὴν παρουσία ὅλης τῆς οἰκουμένης θά ἀπορρίψει τὶς κατηγορίες καὶ θά δείξει ὅτι εἶναι σέ ὅλα ἄθῳς).

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀρνεῖται μέ παρρησία νά ἀποδεχθεῖ τὶς πράξεις τῶν δύο Συνόδων πού τὸν καταδίκασαν σέ καθαίρεση. Ἔστω κι ἂν ἡ Σύνοδος αὐτὴ λειτούργησε σάν ἐκκλησιαστικό δικαστήριο. Κι αὐτό γιατί ἕνα ἐκκλησιαστικό δικαστήριο δεσμεύεται νά ἀκολουθήσει τὴ διαδικασία πού προβλέπουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, γιὰ νά διαφυλαχθεῖ τὸ ἀμερόληπτο τῆς κρίσεως. Καὶ στήν περίπτωση τῆς δικῆς του σωρεῖα ἦταν οἱ παραβάσεις τῶν Κανόνων αὐτῶν, τὶς ὁποῖες μέ θάρρος, ἀλλὰ καὶ μέ ἀγανάκτηση ἀπαριθμεῖ καὶ συγκεκριμένο ποιεῖ.

α) «ἐκ μιᾶς μοίρας κρίναντες». Κατηγορεῖ τοὺς δικαστές του γιὰ μονόπλευρη κρίση. Στὸ δικαστήριο ἀκούστηκε μόνο ἡ μία πλευρά. Καὶ παραθεωρήθηκε ἡ ἄλλη. Μετά ἀπὸ μονόπλευρη καὶ συνοπτική διαδικασία

ἀποφασίστηκε ἡ καταδίκη. Μιά τέτοια, μεθοδευμένη κρίση ἐκτός τοῦ ὅτι καὶ μεροληπτική εἶναι καὶ ἄδικη, ἀποκαλύπτει καὶ τὰ ταπεινά ἐλατήρια καὶ τὶς σκοτεινὲς σκοπιμότητες πού κρύβονται πίσω ἀπ' αὐτή.

β) «ἀπόντος τοῦ αἰτιωμένου». Ἡ σύνοδος ἐπὶ τὴν Δρῦν, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπόμενη σύνοδος πού ἐπικύρωσε τὶς ἀποφάσεις τῆς, δὲν τόλμησαν νά σταθοῦν ἀντιμέτωποι στὸν μεγάλο ἅγιο κατηγορούμενο. Δὲν εἶχαν τὴ νηφαλιότητα νά ἀκούσουν τὶς ἐνστάσεις του, τοὺς μάρτυρες, πού θά πρότεινε, γιὰ νά τὸν ὑπερασπιστοῦν καὶ τὴν ἀπολογία του. Ἡ ἀπόφασή τους ἦταν προκατασκευασμένη. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν τοὺς ἀπασχόλησε ἡ παρουσία ἢ ἡ ἀπουσία τοῦ κατηγορούμενου.

γ) «παραιτουμένου οὐ κρίσιν, ἀλλ' ἀπέχθειαν». Ἡ ἄρνηση τοῦ ἁγίου κατηγορουμένου νά προσέλθει δὲν ὀφειλόταν σέ φυγοδικία του. Μέ παρρησία εἶχε δηλώσει ὅτι εἶναι ἔτοιμος νά προσέλθει καὶ νά ἀποδείξει πόσο ἀβάσιμες ἦταν οἱ κατηγορίες, πού εἶχαν ἐκτοξεύσει στὸ πρόσωπό του, μπροστά σ' ὅλο τὸ χριστεπώνυμο πλήρωμα, σ' ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένη Ἑκκλησία. Ἀλλή ἦταν ἡ αἰτία, ἡ ὁποία τὸν κράτησε μακριά ἀπ' αὐτὴ τὴν παρωδία δικαστηρίου, πού στήθηκε ἐναντίον του. Ἡ «ἀπέχθεια» τῶν δικαστῶν. Τὸ μῖσος καὶ ἡ ἀποστροφή τους πρὸς τὸ πρόσωπό του. Πρῶτος φορὲς τοῦ μίσους, ὁ Θεόφιλος, πού ἦρθε στήν Κωνσταντινούπολη ὡς ἐχθρὸς φανερός. Οὔτε ἐπικοινωνῶσε ἐκκλησιαστικά μέ τὸν ἱερό Χρυσόστομο, παρ' ὅλο ὅτι πολλές φορές ἐκεῖνος τὸν εἶχε καλέσει. Οὔτε τήρησε τὶς ἐπιταγές τῶν Ἱερῶν Κανόνων. Δούλεψε παρασκηνιακά. Προετοίμασε τοὺς μάρτυρες κατηγορίας, ξεσηκώνοντας τὸν κληρὸ ἐναντίον τοῦ Χρυσοστόμου, παίρνοντάς τον μέ τὸ μέρος του καὶ ἐρμωμώντας τὴν τοπικὴ Ἑκκλησία. Καὶ μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καθήσεν στὸ θρόνο τοῦ δικαστῆ μαζί μέ τὴν ομάδα τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἀλεξάνδρειας, πού τοὺς ἐπέλεξε ὁ ἴδιος, γιὰ νά συντονίζονται μαζί του. (Ὅλοι αὐτοὶ

είχαν και άλλο κώλυμα από τους Κανόνες οι όποιοι απαγορεύουν την υπερόρια κρίση). 'Αλλά και η συμμετοχή σάν δικαστών των γενομένων «ἀκοινωνήτων» (δηλαδή των κανονικά καθηρημένων επισκόπων από τόν Χρυσόστομο), χωρίς έστω και τυπικά νά ἀρθεῖ μέ δικαστική διαδικασία ή καθαίρεσή τους, καθώς επίσης και μιᾶς μικρῆς ομάδας δυσारेστημένων επισκόπων, καταδεικνύει τή μεθόδευση, πού προηγήθηκε και τήν παρουσία φανερών ἐχθρῶν στά ἔδρανα τῶν δικαστῶν.

δ) Σέ ἄλλη παράγραφο τῆς ἐπιστολῆς του πρὸς τόν ἐπίσκοπο Ρώμης Ἰννοκέντιο, ὁ πονεμένος και μαρτυρικός Χρυσόστομος διαμαρτύρεται και γιά ἄλλη σοβαρή δικονομική παρεκτροπή. «...ὕπομνημάτων ἡμῶν οὐ δοθέντων, οὐ λιβέλλων, οὐ κατηγορῶν φανέντων». Στήν περίπτωση του ὑπῆρξε παντελής ἔλλειψη προδικασίας, ὅπως τήν προβλέπουν οἱ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας. Δέν διενεργήθηκαν ἀνακρίσεις. Οὔτε κᾶν τοῦ κοινοποιήθηκε τό κατηγορητήριο. Τά ὀνόματα και τά κείμενα (οἱ λίβελλοι) τῶν κατηγορῶν του πού, τοῦ ἐπέριπταν εὐθύνες γιά συγκεκριμμένες ἐνέργειες, στήν προσωπική του ζωή και στή διακονία του.

Τελειώνοντας τήν πρώτη αὐτή ἀναφορά μας στή σωρεία τῶν δικονομικῶν παραβάσεων, πού ἀποτολμήθηκαν στήν παρωδία τῆς δίκης κατά τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, πρέπει νά ἐπισημάνουμε κάτι πολύ σημαντικό και πολύ ἐπίκαιρο. Ὁ μέγας πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας δέν ὑπέκυψε στήν ἄδικη καταδίκη. Δέν ἀποδέχθηκε τήν ἀπόφαση τῆς συνόδου (σύνοδο, πού ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, τήν στιγμάτισε ἐχθρική και παράνομη-«οὔτε ἔχθρα συνόδου οὐσα παράνομος»). Στιγμάτισε τίς συγκεκριμμένες ἐκτροπές, πού ἀποτολμήθηκαν σ' αὐτό τό ἄνομο δικαστήριο. Ἐναντιώθηκε μέ θάρρος και παρρησία στήν αὐθαίρετη κακοποίηση τῶν ἱερῶν θεσμῶν (ὅπως εἶναι ἡ Σύνοδος και τά ἐκκλησιαστικά δικαστήρια) πού ἀποκαλύπτει ποταπά πάθη. Σχοπιμότητες, φιλοδοξίες, μίσος.

ΨΙΘΥΡΟΙ

Ἐνέσεις δημοτικότητας.

Παράξενες οἱ κινήσεις στό ἀρχιεπισκοπικό μέγαρο. Βαρύ τό κλίμα. Καί οἱ στενοί συνεργάτες (γράφε οἱ κόλακες), μεθοδεύουν κινήσεις και ἐκδηλώσεις κοσμικές, γιά νά ἀλλάξουν τήν ἀτμόσφαιρα.

Ὑστερα ἀπό τήν πατριαρχική ἐπίσκεψη ὁ δείκτης δημοτικότητας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἔχασε τήν ὑψηλή, ἱκανοποιητική ἔνδειξη του και ἀρχισε νά κατηφορίζει ἐπικίνδυνα. Τό γεγονός αὐτό φαίνεται πώς συγκλόνισε τόν προκαθήμενο, πού ἀπό τήν πρώτη μέρα τῆς ἐνθρόνισής του ἔχει κύριο μέλημά του νά ἀγοράζει, μέ ὅποιοδήποτε τίμημα, μετοχές δημοτικότητας. Καί ἀνησυχῆσε τοὺς δορυφόρους του, πού σταθερά, γιά προσωπικούς λόγους, ἐπενδύουν στό παράλληλο Χρηματιστήριο τοῦ λιθανίσματος. Σύννεφο μελαγχολίας κάθησε και στό ἀφεντικό και στοὺς δουλοπρεπεῖς παρακοιμώμενους. Καί ἐπῆρασε τίς συμπεριφορές. Ἀρχισαν, λοιπόν, νά ψάχνονται ὅλοι τους, γιά νά θροῦν τρόπους νά διασκεδάσουν τή μελαγχολία τοῦ προκαθημένου και νά τόν ξαναφέρουν στόν οἶστρο του. Νά τοῦ κάνουν ἐνέσεις δημοτικότητας και νά τοῦ προσφέρουν χάπια εὐτυχίας.

Δέν εἶναι λοιπόν ἔξω ἀπό τή γραμμή τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας ἡ στάση τῶν 12 και μετέπειτα τῶν 3 Μητροπολιτῶν, πού δέν δέχθηκαν τήν ἄδικη ἔκπτωσή τους. Πού στιγμάτισαν μέ τή σειρά τους τήν πληθώρα τῶν δικονομικῶν παραβιάσεων κατά τήν βίαιη ἐκτόπισή τους. Πού ἀντιστάθηκαν ἐναντίον τῆς ἐπισκοπικῆς αὐθαιρεσίας μέ τόν τεκμηριωμένο κανονικά λόγο τους.

Ἀλλά γιά τή μαύρη λίστα τῶν δικονομικῶν παραβάσεων στίς ἀποφάσεις κατά τῶν 12 και μετέπειτα 3 Μητροπολιτῶν θά μιλήσουμε στό ἐπόμενο τεῦχος.

Ἀρχιμ. Εἰρηναῖος Μπουσδέκης

Ἡ πρώτη ἔννεση, ἦταν ἓνα ταξίδι στήν Εὐρώπη. Ἐκεῖ, πού βρίσκονται καί λειτουργοῦν τά κέντρα τῆς παγκοσμιοποίησης. Ἐκεῖ, πού ἐδρεύει ὁ «σκοταδισμός» καί ψήνεται ἡ ἑλληνική σοῦπα. Ἐκεῖ ὁ προκαθήμενος τῆς ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας κατάφερε νά λησμονήσει καί τόν Πατριάρχη Βαρθολομαῖο καί τήν ταυτότητα τοῦ λαοῦ μας καί τήν ἀντιπολίτευση τῶν συνεπισκόπων του. Καί ἀπόλαυσε τίς «χαρές», πού προσφέρει ἡ εὐρωπαϊκή ὑλοφροσύνη.

Ἡ δεύτερη ἔννεση, ἦταν μιά ἐπί πλέον ἐντυπωσιακή ὑποδοχή, μέ ροδοπέταλα καί χειροκροτήματα. Καί αὐτή τήν ὀργάνωσε ὁ εὐφυής(!) Μητροπολίτης Δανιὴλ Πουρτσουλῆς. Ὁ κ. Χριστόδουλος, γιά νά πάει ἀπό τήν Πλάκα στήν Καισαριανή, πέρασε μέσα ἀπό ἀψίδες, δέχτηκε ἀνθοδέσμες, ἄκουσε λογίδια ἐπαινετικά, εἰσέπραξε χειροκροτήματα, ἀπόλαυσε τίς τιμές, πού στήν ἀρχαία Ρώμη τίς ἀπολάμβαναν οἱ αὐτοκράτορες. Οἱ σεβαστοί, οἱ θεοποιημένοι αὐτοκράτορες.

Νά δοῦμε, ὕστερα ἀπό ὅλες αὐτές τίς προσπάθειες, θά βγεῖ ἀποτέλεσμα; Θά ξαναβρεῖ τό κέφι του ὁ Ἀρχιεπίσκοπος; Ἦ, γύρω στά Χριστοῦγεννα, θά τόν ξαναχάσουμε πάλι, γιατί θά χρειαστεῖ νά ξαναπάει γιά θεραπεία(!!!) στήν Εὐρώπη;

Ἡ προτροπή καί τό ὑπόδειγμα.

Σεῖς ὅλοι, πού βλέπετε τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο νά κυκλοφορεῖ μέ τήν πολυτελέστατη κράϋσλερ, νά ἀλλάζει καθημερινά τά βαρύτιμα ἐγκόλπιά του, νά λειτουργεῖ κάθε φορά μέ ἄλλα, βαρυφορτωμένα ἄμφια, πού συνολικά σηκώνουν κάποιες δεκάδες ἑκατομμυρίων, τί ἐντύπωση ἔχετε; Μπορεῖ νά θεωρηθεῖ, ὅτι βιώνει τήν εὐαγγελική λιτότητα; Ὅτι εἶναι ὑπόδειγμα σεμνότητας καί ὀλιγάρκειας καί γιά ὅλους τοὺς ἄλλους Ἐπισκόπους καί γιά τοὺς κληρικούς, πού βρίσκονται ὑπό τίς διαταγές του καί τήν κηδεμονία του;

Σᾶς τό ρωτᾶμε αὐτό, γιατί διαβάσαμε μιά προτροπή τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, πού μᾶς προβλημάτισε. Κατά τή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ περασμένου Ὀκτωβρίου, ὁ πρόεδρος τοῦ Σώματος κ. Χριστόδουλος ἔκανε μιά πολύ σοβαρή σύσταση σέ ὅλους τοὺς Συνέδρους Ἱεράρ-

χες. Εἶπε: «Χρειάζεται νά ἀναχθοῦμε σέ ἀκόμη ἀνώτερες σφαῖρες πνευματικότητας. Χρειάζεται νά δώσουμε πρὸς τά ἔξω τήν εἰκόνα τῶν Ἐπισκόπων τῆς λιτότητος στήν καθημερινή ζωή, τῆς ἀγωνιστικότητας στήν υπεράσπιση τῆς πίστεως, τῆς συνεχοῦς φροντίδας γιά τά προβλήματα τοῦ κόσμου. Οἱ Ἐπίσκοποι δέν εἶναι καί δέν πρέπει νά γίνουν κοσμικοὶ ἄρχοντες, ἡ δὲ ἐπισκοπική ἀξία δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τίς ἐξουσίες τοῦ κόσμου τούτου. Εἴμαστε δοῦλοι τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ καί τῆς φιλοπτωχίας διακονοί. Ὅποιος ἀπὸ ἐμᾶς δέν τό κατανοεῖ αὐτό, ἀδικεῖ καί τόν ἑαυτοῦ καί τήν Ἐκκλησία. Υπάρχουν κάποιοι ἀπὸ ἐμᾶς πού ζοῦν μέ πολυτέλεια, ἄλλοι πού δέν ἔχουν διάθεση γιά ἀγῶνες, ἄλλοι πού διάγουν χωρίς τήν ἀγωνία τοῦ ποιμένα. Τά φαινόμενα αὐτά πρέπει νά λείψουν, ἂν θέλουμε νά λάβουμε τά μηνύματα πού ἐκπέμπονται ἀπὸ τό λαό μας. Ὁ λαός αὐτός μᾶς θέλει ἀπλούς, καταδεκτικούς, πτωχοὺς, ὁμολογητές, ἀνεξάρτητους ἀπὸ δεσμεύσεις, ἀκεραίους, ἐντίμους, ταπεινοὺς καί κυρίως πνευματικούς ἀνθρώπους.

Αὐτά εἶπε ὁ Μακαριώτατος στοὺς συναδέλφους του. Δέν γνωρίζουμε, ἂν ὕστερα ἀπὸ αὐτή τήν προτροπή τοὺς κάλεσε στό ἀρχιεπισκοπικό μέγαρο, νά θαυμάσουν τή συλλογή τῶν χρυσοκέντητων ἁμφίων του καί τῶν πολύτιμων ἐγκολπίων του καί τῶν ἄλλων ἀρχιερατικῶν ἐξαρτημάτων, πού τά θαυμάζουν ἀκόμα καί οἱ σκηνοθέτες τῶν θεατρικῶν παραστάσεων.

Πάντως, φαίνεται πὺς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πιστεύει ὅτι, μέ ὅλα αὐτά, περιφέρει τή «λιτότητα» καί τή «φτώχεια».

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς ἐνημέρωσης.

Ἰδιοκτήτης:

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αὑλὼν Ἀττικῆς.

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ,

Ἰωαννῶν 6 Μοσχάτο.